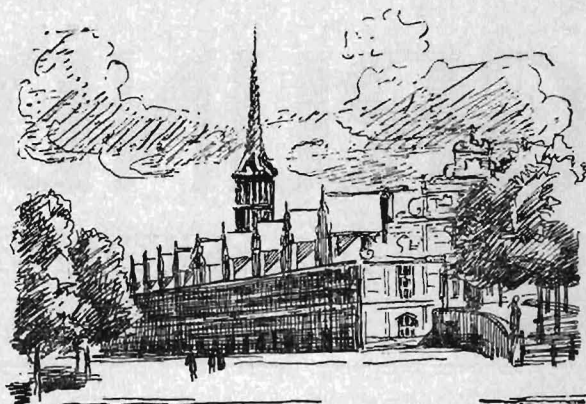

De gamle inflationsteorier var forkerte

■ Siden jeg for snart 20 år siden begyndte at gøre opmærksom på forholdet mellem ægte købekraftbeviser, opstået gennem produktion, og falske købekraftbeviser, opstået gennem uretfærdig kanalisering af værdistigninger, har denne teori mødt modstand fra mange sider. Argumenterne havde det tilfælles, at man gav staternes og nationalbankernes brug af seddelpressen skyld i pengenes værdiforringelse.

Alle værdipapirer må ganske simpelt betragtes som penge, der opvejer alle realværdier. Hvis der kun udstedes værdipapirer i takt med byggeri og andre forbedringer, opretholdes balancen. Men balancen forstyrres af, at der udstedes værdipapirer, baseret på simple værdistigninger, først og fremmest grundværdistigninger.

Grundværdistigninger er uafvendelige; men det er den omstændighed, at disse samfundsskabte stigninger giver enkeltpersoner en fordel i form af købekraft uden disses modydelse, der skaber inflationen.

Inflationen er tosidet. Den giver fordel til nogle få på bekostning af det store flertal. Eliminierer man gevinsterne, eliminerer man tabene.

Ned gennem tiderne har inflationsdiskuterende nationaløkonomer kun interesseret sig for den cirkulerende seddelmængde og hævdede, at det var nationalbankernes seddelpresse, der pumpede for stor købekraft ud. Selv har jeg længe sagt, at selvom seddelmængden i Danmark steg, steg den ikke engang i takt med omsætningen, og at denne påstand derfor må være falsk.

Vi oplever i Danmark i dette forår en ny prisstigningsbølge (inflation); men af Danmarks Nationalbanks „Balance den 30. april 1970“ ser man, at den cirkulerende seddelmængde, som pr. 30. april 1969 var 5.299 mill. kr., er faldet til 5.276 mill. 30/4-70.

I Danmarks Nationalbanks beretning og regnskab for 1969, side 38, tabel 17, borgernes pengeforsyning, anføres flg. tal ved årsskiftet:

Sedler og mønter	5.229 mill.
Postgiro	2.065 mill.
Indskud i banker og sparekasser	47.584 mill.
	<hr/>
	56.878 mill.

Derudover er der iflg. tabel 22 for 73.907 mill. kr.s obligationer. De private pantebrevs mængde har man ingen opgørelse over, men på side 57, tabel 25, opgøres tinglyste private pantebrevs mængde i 1967, 1968 og 1969 til hhv. 8.080 mill., 8.560 mill. og 11.789 mill. kr. Almindeligvis afvikles private pantebreve over 10 år. Så kan man anslå den cirkulerende mængde af private pantebreve til et beløb omkring 40.000 mill. kr.

Realværdiernes mængde blev forleden dag opgjort til 250 milliarder. De mellemliggende 80 mia. kr. er altså det beløb, hvormed værdien af aktier og skøder på ejendomme overstiger gælden.

Mens tinglysning af pantebreve i fast ejendom i 1969 steg med 24.500 mill. kr., *faldt* mængden af seddelpenge med 23 mill. kr.

Det må også stadig erindres, at de inflationsramte i 1969 tilsammen har måttet betale 7-8 mia. kr. mere for tilsvarende varekøb og tjenesteydelser end året før. Grundværdierne steg de sidste 4 år 27 mia. kr., men med den accelererende tendens vel mellem 7 og 8 mia. alene i 1969. Dette er tal, der med næsten matematisk nøjagtighed viser, at gevinsterne for de få svarer til tabet for de mange.

Venlig hilsen

Knud Tholstrup.

HENRY GEORGE FORENINGENS ARBEJDSFOND

til støtte også for udgivelsen af »Grundskyld«
- modtager gerne bidrag fra vor sags venner.